

білатеральне співробітництво, інвестиційне партнерство, міжнародну кооперацію польського бізнесу.

Тепер завдання економічної дипломатії в закордонних представництвах реалізуються відділами, підпорядкованим двом особливим відомствам – МЗС і Міністерству економіки.

Крім того, згідно з інформацією МЗС, більшість дипломатичних представництв стабільно контактує і співпрацює з Польською агенцією інформації і зарубіжних інвестицій (PAIIZ), як найважливішим партнером в межах інвестиційного співробітництва, Агенцією Розвитку Промисловості і Радою директорів спеціальних економічних зон (SSE).

Характерною особливістю польської моделі економічної дипломатії є те, що вона включає «дипломатичні інтервенції», застосування яких вважається доцільним або і необхідним на так званих «важких» ринках, а також у випадках, коли у налагодженні торговельно-економічних контактів залишається ключовою роль державних владних структур.

Література:

1. Marchewka-Bartkowiak K. Dyplomacja ekonomiczna w Polsce - organizacja, zadania i kerunki dzialalnosci. – Analizy BAS, nr. 6 (110), 3.04.2014. - S.2.

2. Porozumienie między Ministrem Gospodarki a Ministrem Spraw Zagranicznych z dn. 7 lutego 2006 r. w sprawie utworzenia dyplomacji ekonomicznej / Senat Rzeczypospolitej Polskiej. – 2015. – Accessed mode: <http://ww2.senat.pl/k7/kom/kgng/8.pdf>

3. Porozumienie między Ministrem Gpspodarki a Ministrem Spraw Zagranicznych z dnia 14 września 2006 r. W sprawie współpracy w realizacji zadań Ministra Gospodarki z zakresu promocji handlu i inwestycji zagranicznych przez polski placówki zagraniczne, w których nie funkcjonują Wydziały Promocji Handlu i Inwestycji (WPHI). – http://ekb.org.pl/ekb/?page_id=1506

Юлія ХРУСТАЛЬОВА, Олександра МАРЦІНКОВСЬКА
Тернопільський національний економічний університет

ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ РЕЗИДЕНТІВ УКРАЇНИ

Згідно законодавства України резидентами є:

– юридичні особи та їх відокремлені особи, які є освіченими та займаються власною діяльністю відповідно до чинного законодавства за місцем знаходження як на території України так і за її межами;

– дипломатичні представники, консульські установи а також інші офіційні представництва України закордоном, що володіють дипломатичними привілеями та імунітетом;

– фізична особа-резидент: являє собою фізичну особу, що проживає на території України.

У законі України «Про зовнішньоекономічну діяльність» сказано, що зовнішньоекономічна діяльність – це діяльність суб'єктів господарювання України та господарська діяльність іноземних суб'єктів, яка базується на взаємопов'язаних відносинах, що виникли між суб'єктами, як на території України, так і за її межами.

Суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності наділені однаковими правами щодо здійснення будь – яких її видів , які не заборонені законодавством України, незалежно від форм власності та інших ознак [1].

Основа зовнішньоекономічної діяльності – це зовнішня торгівля товарами, послугами, роботами, інформацією, а також результатами інтелектуальної діяльності.

Згідно з даними Державного комітету статистики України (станом на 20.01.2016 р.), у січні-листопаді 2015 року загальний оборот торгівлі товарами між Україною та Європейським Союзом становив 25 697 млн. дол. США. Експорт – 11685,3 млн. дол. США, а імпорт – 14011,7 млн. дол. США [4].

Зовнішньоекономічна діяльність є одним з основних джерел доходів державного бюджету, а отже, важливим чинником для вирішення первинних завдань економічної і соціальної сфери. Також сучасна зовнішньоекономічна діяльність є новим явищем, тому і перебуває в стадії становлення, потребує певної підтримки та природним чином обумовлена багатьма проблемами. Їх діапазон є досить широким: від недостатнього досвіду суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності та перетворення її самої в основний засіб відтоку капіталу з країни до необхідності освоєння сучасних форм конкурентної боротьби на зовнішніх ринках і формування відносин з міжнародними економічними організаціями, що відповідають інтересам України [2, с. 150].

Найважливішим напрямом здійснення зовнішньоекономічної діяльності в економіці України є державне регулювання. Ефективне здійснення державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності залежить від певних чинників, що стосуються діяльності держави та зовнішньоекономічної діяльності. Головним аспектом є те, що регулюючий вплив держави має відповідати певному рівню розвитку зовнішньоекономічної діяльності, завдань, які на неї покладені на кожному з етапів становлення нової економіки країни [2, с. 175].

На нашу думку, система зовнішньоторгівельного балансу потребує реформування, тоді Україна буде більш гнучкою, сприйматиме зміни загальноекономічної ситуації в країні, реагуватиме на розвиток ділових відносин з іноземним ринком. Усі ці проблеми пов'язані із зовнішньоекономічною діяльністю і вирішуються на рівні законодавства

Також потрібно створити певні програми, які будуть спрямовані на розвиток зовнішньоторгівельного ринку і метою яких є підвищення ефективності зовнішньої торгівлі за рахунок стимулювання та змін у структурі експорту та імпорту, розвиток міжнародного співробітництва з різноманітними зарубіжними організаціями, а також вдосконалення системи регулювання.

Література:

1. Про зовнішньоекономічну діяльність //Закон від 16.04.1991 № 959-ХІІ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/959-12>
2. Гребельник О.П. Основи зовнішньоекономічної діяльності: Підручник. - К.: Центр навчальної літератури. – 2008. – 384 с.
3. Гуріна Г.С., Луцький М.Г., Мостенська Т.Л., Новак В.О. Основи зовнішньоекономічної діяльності.- Підручник.- К.: Сузір'я, 2007.- 425с.
4. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua> [Електронний ресурс] – режим доступу: <http://www.imf.org/external/pubs/fy/weo/2010/update/01/>

Інна ШЕВЧЕНКО

Харківський національний автомобільно-дорозний університет

АВТОМОБІЛІЗАЦІЯ НАСЕЛЕННЯ ЯК ГЛОБАЛЬНА ТЕНДЕНЦІЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ КРАЇН СВІТУ

Важливим індикатором соціально-економічного розвитку держави є автомобілізація чи моторизація населення – показник забезпеченості населення країни автомобілями (як правило, легковими автомобілями, що знаходяться у приватній власності). Автомобілізація населення як об'єкт дослідження традиційно характеризується кількістю легкових автомобілів на 1000 осіб населення [1].

Тим самим, зростання рівня моторизації населення свідчить про: зростання рівня доходів населення у порівнянні з поточними витратами домогосподарств, підвищення рівня впевненості населення в подальшому економічному розвитку держави, розвиток вітчизняного автомобілебудування та ринку продажу автомобілів. Разом з тим стає зрозумілим, що автомобілізація населення, з одного боку, є показником економічного